காரைக்குடிச் செந்தமிழ்க்கழக வெளியீடு: 2

டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்
நூல் நிலையம்,
சென்னை - 600090.

மத்தவிலாஸப் பிரகஸனம்

ஸ்ரீ க. சுப்பிரமணிய [illegible]
அவர்களின்
[illegible]

காரைக்குடி
மெ. நா. சித.
நாகப்ப செட்டியார் அவர்கள்
பதிப்பித்தது

1932

அன்பளிப்பு

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

மத்தவிலாஸப் பிரகஸனம்

(ஒரு நாடகம்)

3864

ந. பலராம ஐயர்

தமிழ்ப்பண்டிதர், அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகம்,

அண்ணாமலை நகர்

(சிதம்பரம்)

MAHAMAHOPADHYAYA
Dr. U. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY
TIRUVANMIYUR, MADRAS-41

ஸ்ரீ குஞ்சிதசரண பிரஸ், — சிதம்பரம்

ஆங்கீரஸவருஷ சித்திரைமீ

Copyright Registered] [விலை அணா 8

அன்பளிப்பு

முன்னுரை

பிரஹஸனம் நாடக வகைகளுள் ஒன்று. இது சுத்தம், விகிர்தம், சங்கீர்ணம் என மூவகைப்படும். சுத்தப் பிரஹஸனத்திலே பாஷண்டர், விப்பிரர், சேடன், சேடி என்னும் இன்னோர் தோற்றிப் பொருத்தமானவேஷமும் பாஷையும்தோன்ற நகையை விளைக்கும் நகைப்புக்குறிப்பு மொழிகளைக் கூறி நடிப்பர். காமுகராதியோர் தோற்றிக் காமக்குறிப்புத் தோன்ற நடிப்பது விகிர்தப் பிரஹஸனம்; தூர்த்தர் பலர்தோற்ற அறுவகை நகைக்குறிப்பும், வீதியென்னும் மற்றொருநாட்டியவகையின் இலக்கணமும் பெற்று வருவது ஸங்கீர்ணப் பிரஹஸனம்; என நாடகநூலாசிரியர் பிரஹஸனத்தை மூவகைப்படுத்தி யுரைப்பர்.

மத்தவிலாஸப் பிரஹஸனமாகிய இந்நூல் முதல் வகையாகிய சுத்தப் பிரஹஸனத்தின்பாற்பட்டது. காபாலி யொருவனும், பாசுபதன் ஒருவனும், ஒரு பௌத்தபிக்ஷுவும், ஒரு பைத்தியக்காரனும், சூத்திரதாரனும், நடியும், காபாலிகனுடைய காமக்கிழத்தியும் ஆகிய அறுவர் நாடகபாத்திரர் தோற்றி, நகைக் குறிப்புமொழி கூறி நடிப்பர்.

MAHAMAHOPADHYA
V. SWAMINATHAIYAR
...IYUR, MADR

பிரஸ்தாவனை முடியக் காபாலியும் அவனது காதன் மங்கையும் காஞ்சிநகர வீதியிலே தோற்றுவதோடு நாடகம் ஆரம்பமாகிறது. முதற் காட்சியிலே மது மயக்கமுற்ற காபாலி, தேவஸோமையாகிய காதன் மங்கையோடு வார்த்தையாடிக்கொண் டிருப்பதும், தனது பிக்ஷையேற்கும் கபாலத்தைக் காணாது அதனைத் தேட முயலுவதும்; இரண்டாங் காட்சியிலே மதுக்கடையை வருணிப்பதும்; மூன்றாங்காட்சியிலே அவ்வழியே வந்த சாக்கிய பிக்ஷுவை யணுகி அவன் கையிலிருக்குங் கப்பரையைத் தனது கபாலமென வெண்ணிக் கைப்பற்ற முயலுவதும், பாசுபதன் றேற்றக் காபாலியும் பிக்ஷுவும் அவனிடம் முறையிடுவதும்; நான்காங் காட்சியிலே பைத்தியக்காரனொருவன் வெறிநாயின் வாயிலிருந்து தான்பிடுங்கியெடுத்த கபாலத்தோடுவருவதும் காபாலி கபாலத்தைப்பெற்று மகிழ்வதும், அனைவரும் சமாதானமாகச் செல்லுவதுமே நாடகத்தின் கதைச்சுருக்கமாகும்.

இந்த நூலினை வடமொழியில் ஆக்கியவன் மகேந்திரவர்ம பல்லவனென்னும் அரசன். இவன் கிறிஸ்தாப்தம் ஏழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலே காஞ்சீநகரை ராஜதானியாகக்கொண்டு அரசு புரிந்தவன். பல்லவகுலத்துத் தோன்றலாகிய இவ்வரசன்

ஸிம்ஹவிஷ்ணுபல்லவனுக்கு மைந்தன். இவனுக்குச் சிறப்புப் பெயர்கள் பலவுள. அவற்றின் காரணத்தை நான்முகத்தினுள்ளே காண்க.

இவ்வரசன் காவியக்கலை, சிற்பக்கலை, ஓவியக்கலை என்னுமிவற்றிலே மிகுந்த தேர்ச்சி யெய்தியவன். அக்காலத்திலுள்ள அரசர் அருங்கலை விநோதராக இருந்தாரென்பதற்கு இவ்வரசன் சான்றாகின்றான். பல்லவர் காலத்திலே எழுந்த கற்றளிகளும் சித்திரங்களும் இவர்களை நினைவுகூருவதற்கு அறிகுறியாக விளங்குகின்றன. எத்தனையோ கோயில்களும் குகைகளும் இந்நூலாசிரியனாகிய மகேந்திரவர்மனது பெயரினைப்பூண்டு நிலவுகின்றன. அப்பர் சுவாமிகளைத் துன்புறுத்திய அரசன் இவனெனக் கொள்வோமாயின், இவன் ஆரம்பத்திலே சமண சமயத்தைச் சார்ந்திருந்து பின்பு சைவனானானென்பது பெறப்படும். குணதரேச்சுரம் என்னும் கோயிலைச் சைவனான பின்பு கட்டியிருக்கவேண்டும். இந்நூல் எழுந்தது இவ்வரசன் சமணனாயிருந்த காலத்திலாதல்வேண்டும். இதனுள்ளே, சைவத்தி னுட்பிரிவுகளாகிய காபாலிக பாசுபத மதங்களையும், புறச்சமயமாகிய பௌத்தத்தையும் இழித்துக் கூறுவது, இவ்வரசன் சமண சமயத்தைச் சார்ந்தவன் என்பதற்கு ஒரு சான்றாகும்

MAHAMAHOPADHYAYA
SWAMINATHAIYAR LIBRARY.
...A1.

மொழிபெயர்ப்பு முதனூலினது சொன்னயம் பொருணயங்களைத் தழுவி மகேந்திரவர்மனது உளப்பாட்டினையும் கவிச்சுவையினையும் தெளிவுறக் காட்டுகின்றது. வடமொழிச் சுலோகங்களின் நேர் மொழிபெயர்ப்பாக வருகின்ற தமிழ்ச்செய்யுட்கள் நன்றாக அமைந்திருக்கின்றன. முதனூலிலே நகைச்சுவை நிறைந்திருப்பது போலவே மொழிபெயர்ப்பும் நகைச்சுவை நிறைந்து விளங்குகிறது. நாடகவகைகளுள் ஒன்றாகிய பிரஹஸனத்துக்கு இம்மொழிபெயர்ப்பு நூல் சிறந்த இலக்கியமாகும்; ஆதலினால் தமிழ் கற்கும் மாணவர்க்கு இது பெரிதும் பயன்படுமென்பது எமது துணிபு.

அண்ணாமலைநகர்,
23—3—32.

ஸ்வாமி விபுலாநந்தர்.
B. Sc.,(LONDON),
அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப்பேராசிரியர்.

முகவுரை

இச் சிறுநாடகத்தை வடமொழியில் இயற்றியவன், தென்னிந்தியாவில் அரசுபுரிந்துவந்த பல்லவ அரசர்களுள் ஒருவனாகிய மகேந்திர விக்கிரம வருமன் என்பவன். பல்லவர்கள் கிறிஸ்து சகாப்தத்தின் தொடக்கத்தில் வடதேசத்திலிருந்து தக்ஷிண இந்தியாவிற் குடியேறியவர்கள். கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் தக்ஷிண இந்தியாவின் வடகீழ்ப் பகுதியிலிருந்த சாதவாகன ஆந்திர ராஜ்யம் நிலைகுலையவே, இப்பல்லவர்கள் ஒருசிறிய இராஜ்ஜியத்தைத் தமக்கென ஏற்படுத்திக்கொள்ளச் சமயம் வாய்த்தது. வரவர அவர்கள் ஊக்கங்கொண்டு தமது இராஜ்ஜியத்தை விசாலப்படுத்தித் தக்ஷிணமன்னர்களாகிய சேர சோழ பாண்டியர்களுக்கு நிகராக அரசுபுரிய லாயினர். இவர்களுக்குக் காஞ்சீபுரம் தலைநகராக அமைந்திருந்தது. இதனையே இந்நாடகத்தை நிகழ்விடமாக ஆசிரியன் கொண்டுள்ளான். பல்லவ மன்னர்கள், சிற்பம், சித்திரமாதிய நுண்கலைகளையும் பாஷையின் இலக்கிய இலக்கண நூற்றுறைகளையும் சாஸ்திரங்களையும் மிக்க ஆர்வத்துடன் போற்றி வளர்த்தனர். இதனாலே அவர்களது நாட்டிற் பல சிறந்த புலவர்கள் தோன்றித் திகழ்ந்ததன்றித் தாமும் பல கலைநலஞ் செறிந்த பண்டிதராய் விளங்கினர். அவர்கள் இயற்றிய கைத்தொழில் நலந்திகழும் பழைய கட்டடங்களும் சீரிய சிலையுருவங்களும் இக்காலத்தும் அன்னோர்தஞ் செவ்விய சிற்பக்கலையின் திறனை

நன்கு புலப்படுத்துஞ் சான்றுகளாகப் பலவிடங்களிலுங் காணக்கிடக்கின்றன.

இந்நாடக ஆசிரியனாகிய மகேந்திர விக்கிரம பல்லவன் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் அரசுபுரிந்த ஸிம்ஹவிஷ்ணு பல்லவனின் புதல்வன். இச் ஸிம்ஹவிஷ்ணு பல்லவனையே வாதாபி கொண்ட நரசிம்மபல்லவ னென்று சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். இவனுடைய காலத்தில் தென்னிந்தியாவிற் சிறந்த புலமை மிக்க பக்தர்களாகத் திகழ்ந்தவர்கள் ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள், அப்பர், சம்பந்தர், சிறுத்தொண்டர் முதலியோர் ஆவர். கி. பி. 640 க்கு முன்னும் பின்னும் மகேந்திர விக்கிரம பல்லவன் அரசுபுரிந்த காலமென்று சிலாசாசன ஆராய்ச்சியாளர் வரையறை செய்துள்ளார்கள். இவன் கீர்த்தி வாய்ந்த பல்லவ மன்னர்களுட் பல்லாற்றானும் தலைசிறந்து விளங்கினன் என்ப தொருதலை. இவன் கல்வி யறி வொழுக்கங்களில் மேம்பாடுற்று விளங்கியதோடு மகா பராக்கிரம ஜயசீலனாய்த் தன் இராஜ்ஜியத்தை நாற்புறமும் பரவச்செய்து வாழ்ந்த பெருந்தகை யென்று கூறுவது பொருந்தும். இவன் காலத்திற் பல்லவ ராஜ்யம் தெற்கே திருச்சிராப்பள்ளிவரை பரவியிருந்ததாகச் சரித்திரங் கூறுகின்றது. திரிசிரபுரம் உச்சிப்பிள்ளையார் கோவிலுட்பட நான்கு மலைக் கோட்டைகள் இவனாற் கட்டப்பட்டனவென்று கூறுப. இதனானே கட்டிடங் கட்டுவதிலும் சிலைகள் நிருமித்தலிலும் இவனுக்கிருந்த ஆர்வம் புலனாகின்றது. இவன் வடமொழியி லியற்றிய இச் சிறு

நாடகம் ஒன்றே இவன் கல்வி வன்மையைத் தெரிவிக்கப் போதிய சான்றெனக் கூறலாம். பல கோவில்களிலும் குகைகளிலும் காணக்கிடக்கும் சிலாசாசனங்களில் இவன் கீர்த்திப் பிரதாபங்களாற் பெற்ற பல பட்டப்பெயர்கள் விளங்குகின்றன. அவற்றுட்சில:—மத்தவிலாஸன், குணபரன், அவநி பாஜநன், சத்ருமல்லன், லளிதாங்குரன், விசித்திர சித்தன், ஸங்கீர்ணஜாதி, சேதக்காரி முதலியன. இவை பலவும் இவனது குணாதிசயங்களை விளக்கும் பெயர்களாக வமைந்தனவென ஐயமின்றிக் கூறலாம். இப்பட்டப் பெயர்களுட் சில *இந்நாடகத்தின்கண்

* இந்த நாடக நாந்திச்லோகத்தில் 'வ்யாப்தாவநிபாஜநம்' என்னுஞ் சொற்றொடரில் அவநிபாஜநப் பெயரும், பரத வாக்கியத்தில் சத்ருமல்லன் என்ற பெயரும், மத்தவிலா ஸன், குணபரன் என்னும் பெயர்கள் பிரஸ்தாவனை யிலும் அமைந்திருக்கின்றன. இப்பெயர்கள் பலவும் அம்மன்னனுக்குப் பழிப்பதுபோலப் புகழும் பட்டப் பெயர்களாக அமைந்துள்ளன. மத்தவிலாஸன்: களிவிளை யாட்டினன். குணபரன்: மிகுந்த குணங்களை வகித்த வன். "பல்லுயிர்க்கும், ஆக்கை, கொடுத்தளித்த கோனே குணபரனே" (நாலா. திவ். பிர.). அவநிபாஜநன்: பூமி பாத்திரன்; பூமியாகிய பாத்திரத்திற் றன்புகழ் நிரம்பச் செய்தவன். சத்ருமல்லன்: பகைவரை வெல்லும் வீரன். இலளிதாங்குரன்: பல்லவ குலதருவின் அழகிய முளை போன்றவன். விசித்திர சித்தன்: பலதிறப்பட்ட ஆலோ சனைகளை யுடையவன். ஸங்கீர்ண ஜாதி: பலநறுமணங் கலந்த ஜாதிபுஷ்பம் போன்றவன். சேதக்காரி: நினைத் ததைச்செய்து முடிப்பவன்.

றும் அமைந்திருத்தல் இந்நூலைப் படிப்பவர்க்குப் புலனாகும். யௌவன குமார மத்தவிலாஸன் என்ற இவனது சிறப்புப்பெயரை நோக்குமிடத்து இவன் வாலிபதசையின் குணங்களை வகிப்பதாற் பல களிவிளையாடல்களைப் புரிபவன் என்று ஊகித்தற்கு இடனாகின்றது.

இச் சிறுநாடகம், வடநூல் நாடகவகைகளாகிய தசரூபகங்களுள் ஒன்றாகிய பிரகஸனஜாதியைச் சேர்ந்தது. நகைச்சுவை நாடகங்களுள் ஒன்றாகிய பிரகஸனத்தின் இலக்கணத்தை,

"முனிவர் தேவர் முதுமறை யந்தணர்
எனுமிவ ரிடைவர விழிவு நிந்தையும்
பெறவெறும் போலிக ளூறுதலை மக்களாச்
சாத்து வதியே கைசிகி தந்து
நகைச்சுவை தன்னை மிகுத்துக் காட்டி
யொன்றே யாத லிரண்டே யாத
லங்கங் கொண்ட தரும்பிர கசனம்,"

என்னும் நாடகவியற் சூத்திரத்தால் நன்குணரலாம். இந்நாடகம் நான்கு களங்களடங்கிய ஓரங்கத்தான் முற்றுப்பெற்றுள்ளது; வடநூன்முறைக் கிணங்கப் பிரஸ்தாவனையாகிய முன்னுரையினையும், பரதவாக்கியமாகிய பின்னுரையினையுங் கொண்டுள்ளது. பிரஸ்தாவனை, பரதவாக்கியம் இவற்றின் இலக்கணங்களை நாடகவியலில் நன்கு காணலாம்.

இந்நாடகத்தின் கதை மிகச் சிறியதே. மது மயக்க மேற்கொண்ட கபாலி (கபாலமாகிய மண்டை யோட்டைக் கைக்கொண்டு பிச்சையேற்கும் சைவ சமய வகையினரைச் சேர்ந்தவன்) ஒருவன், தன் காதற் கிழத்தியாகிய மடந்தையுடன் காஞ்சீநகர வீதியில் வரும்பொழுது, தனது பிக்ஷாகபாலத்தை இழந்ததும், எதிரில் வந்தவொரு பௌத்த சந்நியாசி கையில் வைத்திருந்த கப்பரையை இழந்த கபாலமாகக் கருதிச் சச்சரவு செய்ததும், இடையே வந்த பாசுபதன் ஒருவன் விவாதமத்தியஸ்தனாக நின்றதும், முடிவில், பைத்தியக்காரன் ஒருவன் கையிலிருந்து இழந்த கபாலங் கிடைக்கப் பெற்றுக் கபாலி களித்ததுமாகிய விஷயங்களே இந்நாடகக் கதையின் பகுதிகளாம். செறிவுற்றுச் சுருங்கிய இக் கதையினை அதிசாமர்த்திய விகடவசனங்களோடு நகைச்சுவை ததும்பும் அழகிய நாடகமாகப் புனைந்த ஆசிரியன் திறமை மிகவும் பாராட்டற்பாலது. இதன் கண் நாடக பாத்திரங்களின் குணவிசேட அமைப்பு நன்கு வாய்ந்துள்ளது. பாத்திரங்களின் முன்னொடு பின் மாறுபடாத தன்மையும், தத்தமக் குரியதெனக் கொண்ட சிறப்பியல்பும், நாடகவாசிரியன் பாத்திர வாயிலாய் விளக்கக் கருதிய பண்பு தெளிவாக இனிது முடிந்து நிற்குஞ் செவ்வியும் இச் சிறுநாடகத்தில் விளங்கக் காணலாம். மதுபோதை மிக்க கபாலி தங்கு தடையின்றிப் பேசுந் தருக்கவாதங்களும், மதக்கோட் பாடுகளும் மிக அழகாகப் புனையப் பெற்றுள்ளன. மதுபானத்திலும் மாதராசையிலும் மட்டற்ற வாஞ்

சையாற் சபலசித்தங்கொண்ட பௌத்தபிக்ஷு தான் மேற்கொண்ட பௌத்த தருமத்தை விடாமலே பிடக புத்தகங்களிலிருந்து ஸ்திரீபரிக்ரக ஸுராபான விதான பாகங்களைத் தேடவிரும்பிய மனோபாவமும், தேவஸோமையின் தந்திரமிக்க சமயோசிதவார்த்தைகளும், வைத்தியக்காரன் முன்னுக்குப்பின் முரணாகக்கூறுங் குழறுபடைமொழிகளும் இன்னோன்னபலவும் யாவர்க்கும் இன்பம் பயப்பதொருதலை. இக்காலத்திற் காண்பதற்கரிய பைரவவேஷதாரிகளான காபாலிக மதத்தினர், அறுவகை யுட்சமயிகளுள் ஒருவகையினராகிய பாசுபதர், பௌத்தபிக்ஷுக்கள் முதலியோர் ஏழாம் நூற்றாண்டிலிருந்த நிலை யொருவாறு புலனாவதோடு, அவர்கள் மதவிஷயமாகத் தமக்குள்ளே கொண்டுள்ள பரஸ்பர அபிப்பிராய பேதங்களும், ஒருவர்க்கொருவர் பரிகாசமாகப் பேசிக்கொள்ளு முறையும், இத்தகைய பலவேறு சமயிகளையும் வேற்றுமையின்றி அக்காலத்திய அரசர் பொதுநோக்குடன் பரிபாலித்து வந்தனரென்பதும் இந்நூலான் இனிதுவிளங்கும்.

இந்த மத்தவிலாஸப்பிரகஸன வடமொழி நாடகத்தை, கி. பி. 1917-ம் ஆண்டில், திருவநந்தபுரம் கணபதிசாஸ்திரிகள் முதலில் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினர். பின்னர், 1924-ம்வருஷத்தில் லீப்ஸிக்நகர ஜெர்மானியப் புலவராகிய டாக்டர் ஜே. ஹேர்டல் என்பவர் ஜெர்மானிய பாஷையில் மொழிபெயர்த்தனர். பிறகு ஆங்கிலப்புலவராகிய W. பார்னேட் என்பவர் 1929ம் வருஷத்தில் இதை ஆங்கிலத்தில் அழகுபெற மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகச் சரித்திரப் பேராசிரியராக இருந்த ஸ்ரீமான் P. T. ஸ்ரீநிவாஸையங்கார் அவர்கள் தக்ஷிண இந்தியாவில் அரசுபுரிந்த பல்லவராஜ குலதிலகனான மகேந்திர விக்கிரம வர்மா வரைந்துள்ள இந்நாடகத்தினைப் பலரும் பார்த்து மகிழவேண்டுமென்று பெருவிருப்புற்று, அதனைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்க எனக்கு ஆஜ்ஞாபித்தனர். வடமொழியினின்றும் மொழிபெயர்க்கு மாற்றல் ஒரு சிறிதுமிலேனெனினும் பெரியாராணைக் கடங்கி யொழுகுதலைக் கடப்பாடாகக்கொண்டு அன்னார் மொழிக்கிணங்கி, வடமொழிவல்ல எனது நண்பர்களின் உதவியைக்கொண்டு ஒருவாறு இதனை மொழிபெயர்த்தனன். இதற்கு மிஸ்டர் பார்னெட் எழுதிய ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புப் பெரிதும் பயன்பட்டது. என்மீதுள்ள அன்புமேலீட்டால் எனது மொழிபெயர்ப்பையும் இனிதெனக் கருதிய ஸ்ரீமான் P.T. ஸ்ரீநிவாஸையங்கார் அவர்கள் இதனை 1930-ம் ௵ நவம்பர்மீ௴த்தில் நடைபெற்ற அண்ணாமலை யுனிவெர்ஸிடி ஸ்தாபகர் தினக்கொண்டாட்ட தினத்தில் தக்க அறிவாளரைக்கொண்டு நாடக அரங்கத்திலும் நடித்துக்காட்டிப் பலரையு மகிழ்வித்தனர். ஒன்றற்கும் பற்றாத எனது புன்மொழியா னியன்ற மொழிபெயர்ப்புக்கும் மகிழ்ந்து என்னைக் கௌரவித்துப் பல்லாற்றானும் ஊக்கியருளிய அப்பெருந்தகையாளர்க்கு யான் செய்யுங் கைம்மாறொன்றுமின்று.

"கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்
டென்னாற்றுங் கொல்லோ வுலகு."

இச்சிறு நூலைப் பதிப்பிட்டால் தமிழ்ப்பயிலும் இளைஞர் பலரும் மகிழ்வரென்று கருதிய, என்மாட்டு உழுவலன்புடைய எனது நண்பரும், தமிழ்நூற்பயிற்சி யொன்றையே தமக்குப் பெரும் பொழுதுபோக் காகக்கொண்டு எப்பொழுதும் புத்தகமுங் கையுமாக இருக்கும் காரைக்குடி ஸ்ரீமான் மெ.நா.சித. நாகப்ப செட்டியார் அவர்கள் இதனை அச்சிட்டுதவினர். அந்தமி லின்பச் செந்தமிழ் மொழியினைச் சந்ததம் வளர்க்குந் தவமேற்கொள்ளத் துறவுமேற்கொண்ட பெருந்தகையாளரும் அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியருமாகிய ஸ்ரீமான் விபுலானந்த சுவாமிகள் அவர்கள் எனது மொழிபெயர்ப்பினைப் பார்வையிட்டுப் பெருங்கருணையோடு ஓர் முன்னுரையும் அன்புடன் வரைந்தருளினர். இப்பெரியார்கள் செய்த நன்றியை எழுமையும் மறவேன்.

அண்ணாமலைநகர்,
22—2—1932.

ந. பலராம ஐயர்.

1930-௵ நவம்பர் ௴ 9௳ நடைபெற்ற

அண்ணாமலை யுனிவேர்ஸிடி ஸ்தாபகர்

தினக்கொண்டாட்டத்தில்,

பல்கலைக்கழகச் சரித்திரப்பேராசிரியராயிருந்த

ஸ்ரீமான் P. T. ஸ்ரீநிவாஸையங்கார் அவர்கள்

பார்வையின்கீழ்

இந்நாடகம் அரங்கேறியபொழுது ஆசிரியர்கூறிய

வாழ்த்துப்பா

உலகமொரு நடனமிடு சாலையா கக்கொண்
டுயிர்த்தொகுதி பலவுமாட
வொளிதவழு மம்பொனம் பலமேவி நடமாடு
மொருவனது திருவருளினு
விலகுதரு மம்பலவி னுங்கல்வியி னைநேய
பிணையில தெனத்தேர்ந்துளத்
தின்பமொடு தன்பெயரி னுற்றனிப் பல்கலைக
ளியல்கழக மிவணிழைத்த
நலமலி தரும்புகழ்க் கொடையரச னிவனென்ன
நாநில மியம்புசீர்த்தி
நண்ணரசன் அண்ணாமலைக் குருசில்நீடூழி
நாடோறு மினிதுவாழி
அலகிலழ குடனவ னளித்தகழ கம்வாழி
யன்னவன் பிரதானியாம் [வன்பர்
அரங்கநா தப்பெயர்கொ ளண்ணல்வாழிய
அனைவோரும் வாழியரோ.

சுபம்.

மத்தவிலாஸப்பிரகஸன

நாடகபாத்திரங்கள்

1. சத்தியசோமன்: *ஒருகபாலி.*
(மண்டையோட்டைக் கையிற் கொண்டு பிச்சை யெடுக்கும் பைரவ வேஷதாரியாகிய கபாலிக மதத்தினன்)

2. பப்புருகல்பன்: *ஒருபாசுபதன்.*
(அறுவகை உட்சமயத்தைச்சார்ந்த பாசுபதமதத்தினன்)

3. நாகசேனன்: *ஒரு பௌத்தபிக்ஷு.*

4. ஒரு பைத்தியக்காரன்.

5. தேவஸோமை: *சத்தியசோமனின் காதலி.*

6. சூத்திரதாரன், நடி.

கதை நிகழ்விடம்: *காஞ்சீநகர வீதிகள்.*

மத்தவிலாஸப் பிரகஸனம்

பிரஸ்தாவனை

சூத்திரதாரன்:

(நாந்தி)

இவனொரு தடையின் றெங்கணும் நிறைந்த
இணையிலா வறிவுட னிலகி
நவையறு வினைமெய் சொற்குணங் கோலம்
நவிலுமுள் ளுணர்ச்சிசேர் சுவையோங்
குவமையில் நடன முஞற்றியுங் கண்டும்
உலகுய வளித்தொரு கையிற்
சவிதிகழ் கபால மேந்திய முக்கட்
சங்கரன் காக்கநந் தமையே. (க)

ஆகா! இந்த நல்லசமயத்தில் ஒரு நாடகத்தை நடித்துக்காட்டும்படி சபையோர் ஆஜ்ஞாபித்தது எனக்கு அநுகூலமாயிற்று. என்னுடைய இளையமனைவியோடு எப்பொழுதும் பிணங்கிக் கலகமிட்டுக்கொண்டிருக்கும் மூத்தமனைவியைச் சாந்தப்படுத்திச் சந்தோஷிப்பிக்க இதுவே நல்ல உபாயமாயிற்று. ஆகவே அவளை நெருங்குவோம். (அவளிருக்கும்புறம்நோக்கி) பிரிய சகி! இதோ அன்புடன் பார்.

நடி:

(கோபமாய்) ஓகோ! ஆர்ய! நெடுநாள்கழித்து வாலிபதசையின் * குணபாரத்தால் மனோரங்மத்த னாய்ப் பலரும் பார்த்து நகைக்கத்தக்க மத்தவிலாஸ விளையாட்டை யாட என்னிடம் வந்தாயோ?

சூத்திரதாரன்.

ஆம். நீ சொல்லுகிறபடியே.

நடி:

ஆனால், உன்மனத்திற்கு உகந்தவளிடம் போய் விளையாடு.

சூத்திரதாரன்:

உன்னோடு விளையாடவே எனக்கு ஆஜ்ஞை.

நடி:

(1) அவள் எவளோ?

சூத்திரதாரன்:

ஆம் அப்படியே. மேலும் நீ கூடவந்தால், உனக்கு நல்ல சன்மானம் உண்டு.

---

* குணபாரம்—குணத்தின் மிகுதி. எல்லா நற்குணங்களை யும் வகிப்பவன் என்று நூலாசிரியராகிய மகேந்திர விக்கிரம வர்ம பல்லவனுக்குக் குணபரனெனக் காரணப்பெயர்உண்டு. முகவுரை பார்க்க. மத்தவிலாஸ விளையாட்டு - களிப்பு மிகு தியால் ஆடும் லீலை என்று பொருள்படுவதோடு, மத்தவிலா ஸம் எனப் பெரிய இந்நாடகம் என்றும் இருபொருள்படும்.

1. அவள்—இளைய மனைவி

3864

நடி:

இது, உன்காரியமன்றோ?

சூத்திரதாரன்:

பிரியே! வாஸ்தவம். இது என் சம்பந்தமானதே. உன்னுடைய திறமையைக் கண்டு மகிழ்ந்த சபை நன்றாக அநுக்ரகிக்கும்.

நடி:

(சந்தோஷமாய்) அப்படியா, பெரியோர்களுடைய திருவருள் எனக்குண்டாகுமோ?

சூத்திரதாரன்:

உண்மையாகவே உனக்கு உண்டு.

நடி:

அங்ஙனமானால், இந்த நல்ல சமாசாரத்தைச் சொன்னதற்கு என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகிறேன்?

சூத்திரதாரன்:

உன் பிரிய வசனமாகிற கைம்மாறை முன்னமேயே பெற்றேன். இனித் திரும்பவும் வெகுமானத்தைப்பற்றி வீண்பேச்சு வேண்டாம். இதோ பார்.

காதளாவிய கண்களிற்களிக்
காமர்நோக்குமக் காமனார்
காதுற்விபொரும் பூருவும்மிணை
யாடியன்ன கபோலமும்

சோதிவாணிலா மானுமூரலுந்
தோயுநின்முகங் கண்டதன்
மீதுமோதுகைம் மாறுவேறென்று
வேண்டுமோசொலாய் நங்கையே! (உ)

நடி:

ஐயா! இப்பொழுது நடிக்கப்போவதென்ன?

சூத்திரதாரன்:

பிரியசகி! நீசொன்ன மத்தவிலாஸப்பிரகஸனமே.

நடி:

உண்மையாகவே என்கோபம் அப்படிச்சொல்லத்தூண்டிற்று.—இதுநிற்க. நீங்கள் சொன்ன நாடகம் யார் இயற்றியது?

சூத்திரதாரன்:

பெண்ணே! சொல்லுகிறேன் கேள். பல்லவராஜ குலமாகிய பூமண்டலத்தில் மேருபர்வதம்போல் விளங்குபவனும் எல்லாக் குறுநிலமன்னரையும் நீதியால் வென்றவனும் பலபராக்கிரமத்தில் இந்திரனையும், செல்வத்தில் குபேரனையும் வென்றோனுமான ஸ்ரீஸிம்மவிஷ்ணுவர்ம மகாராஜன் புதல்வன்; காமக்ரோத லோப மோக மதமாத்ஸர்ய மென்னும் அறுபகையை அறுபகையாக்கினவன்; பரோபகாரத்திற் சிறந்தவன்; மகாராஜராஜபூஜித ஸ்ரீமகேந்திர விக்ரம வர்மனே இந்த நாடகத்தை இயற்றினவன்.

உலகினின் உயிர்கள் யாவும் ஒருவனை இறுதிக் காலத்
தலைகில வணுகு மாபோ லருளறம் பெருமை யீகை
குலவிய காந்தி வீரம் குசலம் ஸத்திய முன்னுள
அலகிலாக் குணங்க ளெல்லா
[மவனிடைப் புகுந்த வம்மா. (௩)

பொருளெனி னன்பினின் மணிநிகர் பதங்களைப் பொழியுந்
திருவினி னிடைச் செல்வர்வேட் டணுகிய புலவர்
மருவுசொற்பொருண் மாட்சியிற் குறைபவ ரெனினும்
தருநி கர்த்தவன் தருபொருள்
[பொறுத்துமீள் குவரால். (௪)

நடி:

ஐயா! தாங்கள் ஏன் தாமதிக்கிறீர்கள்? இந்த நாடகம் அபூர்வமானதால் சீக்கிரம் அரங்கேறவேண்டாமா?

சூத்திரதாரன்:

ஆம்! யானேனெனில்,
கவிதை யேபொரு ளெனக்கருது காட்சியினிலிக்
கவிஞ ரேறனையன் காதையினி லீடு படுவேன்

(நேபத்தியத்திலிருந்து)

'தேவஸோமா! என்னன்பே!'
யுவதி யோடுகையி லோடுபொரு ளாக வருமிவ்
யோகி கள்ளுணவி னுள்ளழிவு கொள்ளு மதுபோல்.

[இருவரும் போகின்றனர்.] (௫)

பிரஸ்தாவனை முற்றிற்று.

முதற்களம்

இடம்—காஞ்சீநகர வீதி

பாத்திரர்—கபாலியும் அவன் காதலியும்

கபாலி:

(குடிவெறியோடு) என் அன்புள்ள தேவஸோமா—உண்மைதான்—தபோ மகிமையினால் நினைத்த ரூபத்தை யெடுக்கலாமென்பது நிஜமே. இதோ பார், இந்த உத்தமமான மதுபான விரத யோகானுஷ்டான மகிமையால் நீ பொருக்ஷணத்திற்குள் திவ்ய தேஜஸோடு விளங்குகின்றாய்.

சீரமர் மரைமுகத்தில் தேன்றுளி போலும் வேர்வும்
போரமர் விழிச்சி வப்பும் புருவவில் வளைவும் யாதோர்
காரண மின்றித் தோன்று நகையுந்தார்
[கழன்ற தோளில்
வாரமர் கூந்தல் சோர்ந்த மாட்சியும் கண்டேன் மாதே!
(ரு)

தேவஸோமை:

ஆர்ய! நான் குடித்திருப்பதுபோலப் பேசுகிறீர்களே—நீங்கள் குடித்திருப்பதுபோல.

கபாலி:

ஆர்யே! என்ன சொல்லுகிறாய்?

தேவஸோமை:

உண்மையாகவே, நான் ஒன்றுஞ் சொல்லவில்லை.

கபாலி:

அப்படியானால், நான் குடித்திருக்கிறேனா?

தேவஸோமை:

ஆர்ய! என்னைச்சூழ்ந்து பூமி சுழலுகிறதென்று சுற்றுகிறது. குப்புற விழுவேனென்போ லிருக்கிறது. இப்பொழுது என்னைப் பிடித்துக்கொள்ளுங்கள்.

கபாலி:

என்னன்பே! அப்படியே;

(அவளைப்பிடிக்கப் போய்த் தான் விழுகிறான்)

பிரியே! ஸோமதேவா, உனக்கு என்மேற்கோபமா? நான்உன்னைப்பிடிக்க வரும்போது நீ விலகிவிட்டாயே!

தேவஸோமை:

ஆம்! ஸோமதேவைக்கு உமதுமேற் கோபந்தான். அவள் பிரணயத்தை நீக்கி நீர் அவளை நமஸ்கரித்தாலும் அவள் உம்மைவிட்டு விலகியே யிருக்கிறாள்.

கபாலி:

நிஜமாக நீ ஸோமதேவைதான்; (சிறிது சிந்தித்து) இல்லை, நான்சொல்லுகிறேன்—தேவஸோமா.

தேவஸோமை:

ஐயா, ஸோமதேவை உம்முடைய அன்பிற் குகந்த காதலியாதலின், நீர் என்னை என்பெயரால் அழைக்கக் கூட முடியவில்லை.

கபாலி:

ஆர்யே! என்னுடைய மதுபோதையாற் சொல் மாறுடி உன் விஷயத்தில் அபராதஞ்செய்து விட்டேன்.

தேவஸோமை:

நீரே செய்யாதது உம்முடைய நல்லதிருஷ்டந் தான்.

கபாலி:

என்ன! மதுபானதோஷம் என்னை இவ்வளவு தூரம் கெடுத்துவிட்டது! நல்லது, நல்லது, இன்று முதல் நான் ஒரு நாளும் மதுவை ஸ்பரிசிக்கப்போகிற தில்லை.

தேவஸோமை:

ஒகோ! ஸ்வாமி! உம்முடைய விருதாநுஷ்டானத் திற்குப் பங்கஞ்செய்து உமது தபஸைக் கெடுத்துக் கொள்ளவேண்டாம்! வேண்டாம்!! (அவன் காலிற் பணிகிருள்)

கபாலி:

(ஸந்தோஷமாய் அவளைத் தூக்கிவிட்டு)

1 திருர்ண! திருர்ண!! சிவாயநம:, என் அன்பே!
கள்ளை யுண்ணலாங் காதலி வாண்முகங் காணலாம்
கொள்ள வேண்டு குதூகல வேஷங்கள் கொள்ளலாம்
விள்ளு ருமது மத்தனும் மேருவில் வாங்கிய
வள்ள லார்சிரஞ் சீவியாய் வாழிநீ டூழியே! (எ)

---

1 திருர்ண - கபாலிகள் வாழ்த்தும்பொழுது கூறும் ஒரு வியப்பிடைச் சொல்.

தேவஸோமை:

ஸ்வாமி! தாங்கள் அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. மோக்ஷமார்க்கத்தைப்பற்றி 1அருகத்துக்கள் வேறு விதமாக வருணித்துள்ளார்கள்.

கபாலி:

சுந்தரீ! ஆம்! ஆனால் அவர்கள் பிரஷ்டர்கள்.

காரியத்தி னோடதைச்செய் காரணம் பொரூஉமெனா
ஆருயிர்ப் பொருட்டுமுன் னறைந்தபின் னமண்கையர்
தேருமின்ப மானயாவுஞ் சேருமின்ன லாலெனா
வோரிலா துரைத்தசொல்லி னாலொழிந்து போவரால். (அ)

தேவஸோமை:

பாபம் சாந்தமாகட்டும்.

கபாலி:

பாபம் சாந்தமாகவேண்டும்! பாபம் சாந்தமாக வேண்டும்!! நீங்காத பிரமசரியம், மயிரைப் பறித்தல், அழுக்குடம்பு, உணவுக்கு வேளைநியமம், கந்தையான மலினவஸ்திரம் முதலானவற்றால் ஜீவன்களை வருத்துபவர்கள். இந்த ஆத்மத்துரோகிகளை விரோத பாவத்திற்கூட வாயில்வைத்துப் பேசக்கூடாது. மகா பாவம். இப்பொழுது இதுவரை இந்தத்தீயர்களைப் பற்றிப் பேசின வாயை என்ன செய்யலாமென்று யோசிக்கிறேன்.

தேவஸோமை:

கட்டாயம் அலம்பிவிடவேண்டும்.

---

1 அருகத்துக்கள்—அருகனைப் பின்பற்றுவோர்; ஆருகதர்; சமணர்.

கபாலி:

எதனால் அலம்புகிறது?

தேவஸோமை:

சாராயத்தால் அலம்புவோம்-அதோ சமீபத்திற் றெரியும் கள்ளுக்கடைக்குப் போவோம்.

கபாலி:

நல்லது, அப்படியே போவோம் வா. (இருவரும் போகின்றனர்)

முதற்களம் முற்றிற்று.

இரண்டாங்களம்

இடம்: காஞ்சீநகரத்தில் மற்ருெரு வீதியில் கள்ளுக்கடை வாயில்

பாத்திரர்: கபாலி, தேவஸோமை

கபாலி:

தேவஸோமா! இந்தக் காஞ்சீநகரத்தின் அழகே அழகு. அதோ உப்பரிகைகளிலிருந்துவரும் மிருதங்க சப்தம் மாளிகைகளின் மேல் உறங்கும் மேகங்களின் தொனிபோல் விளங்குகிறது பார். இதோ தெரியும் புஷ்பக்கடைகள் இந்தக்காலத்தை வஸந்தகால மாக்கி விட்டன பார்த்தனையா! அழகான மாதர்களின் மேகலாபரணத்தி னெலி மன்மதனது ஜயபேரிகை நாதம் போல விளங்குவது தெரிகிறதா?

தத்துவ முணர்ந்த மேலோர்
தனிப்பெருஞ் சுகமென் றேதும்
நித்திய பரமா னந்த
நிமலவாழ் வனைத்துங் கூடி
இத்தலத் திருந்த தம்மா!
இந்திரி யங்க ளால்யாம்
நத்திய காம வின்பம்
நண்ணலற் புதமே யன்றே? (கூ)

தேவஸோமை:

ஸ்வாமி! மகாமகிமை பொருந்திய மதுவைப் போல ரமணீயமான இந்தக் காஞ்சீநகரம் [1]வாருணீ தேவியின் ஸ்வரூபமென்றே கருதுகிறேன்.

கபாலி:

பிரிய சகி! இதோ பார்! இந்தக்கள்ளுக்கடை யாக சாலை போல விளங்குகிறது. அந்தக் கொடி கட்டிய தூணே யூபஸ்தம்பம். அதோ பளபளவென்று குப்பி களிற் பிரகாசிக்கும் பிராந்தியே ஸோமபானம். கள் விற்பவர்கள் [2]ருத்விக்குக்கள். குடிக்கும் கிண்ணங் களே [3]சமஜங்கள். முள்ளால் குத்தி நெருப்பில் பத மாய் வாட்டப்பட்ட மாம்ஸாதிகளே ஹவிஸுகள். குடிப்பவர் வார்த்தைகளே யஜுஸுகள். போதையால் அவர் பாடும் பாட்டுக்களே ஸாமகானம். கள்ளையெடுக் கும் அகப்பைகளே [4]ச்ருவங்கள். குடியிலுள்ள ஆவ லே யாகாக்கினி. இந்தக் கள்ளுக்கடை அதிகாரியே யாக கர்த்தா—பார்த்தனையா?

தேவஸோமை:

ஆம். இந்த யாகசாலையில் நம்மிருவருக்கும் ருத்ர பாகமான ஹவிஸ் பிக்ஷை கிடைக்கும்.

---

1 வாருணீதேவி - சமுத்திரராஜனான வருணன்மகள்; மது வின் அதிதேவதை.

2 ருத்விக் - யாகப்புரோகிதர்.

3 சமஜம் - ஸோமரஸம்வைக்கும் பாத்திரம்.

4 ச்ருவம் - யாகத்தில் நெய்யெடுத்து நெருப்பில்விடும் சிறு அகப்பை.

கபாலி:

அஹோ! அந்த மத்தள வோசைக்குச் சரியாகச் சதிபெயர்க்கும் நடனமாதர்களின் நூபுரவொலி எவ்வளவு மனோரம்மியமாகவிருக்கிறது. அவர்கள் இனிய கானவசனத்தோடு பொருந்தச்செய்யும் பல வித அபிநய அழகும் மந்தகாசத்தோடு கூடிய முக விலாசமும் என் மனத்தைக் கொள்ளைகொள்கின்றன. நழுவுகிற முன்தானையைச் சரியாக்க மேலே ஒரு கையைத்தூக்கியபொழுது இடையிலுள்ள வஸ்திரம் நழுவ, அதைத் திருத்தும்பொழுது தாளம் தவறு வதும் கழுத்திலணிந்த மாலைகள் நிலை குலைவதும் எவ் வளவு ஆநந்தமாயிருக்கின்றன!—பார்த்தனையா?

தேவஸோமை:

ஆ! மகாரஸிகர்களில்லையா தாங்கள்?

கபாலி:

இந்தக் கிண்ணங்களில் விடப்பட்ட வாருணீ தேவியா லன்றோ, பூஷணங்கள் வெறுக்கப்படுகின் றன; ஊடல்தீருகின்றது; அது யௌவன பராக்கிரம மாகவும் லீலாவிலாஸங்களின் ஜீவனாகவும் விளங்கு கின்றதைப் பார்—அதிகமாகச் சொல்வானேன்?

சிவனார் தம்நுதல் விழியா லுந்திய
தீயால் வெந்தனன் மதனென்ப
தவமே கூறிய பொய்யாம் அன்னவன்
அழலார் வெண்ணெயி னுருகிச்சால்

உவமா னஞ்சிறி தில்லா மதுவா
யுண்டா ருள்ள மியைந்தோடி
நவமா கியவன லுருவா ஞனது
நண்ணிய காமா நலமன்றோ? (௧0)

தேவஸோமை:

ஸ்வாமி! தாங்கள் சொல்வதே ஸரி. உலகத்திற்கு நன்மை செய்கிற லோகநாதன் உலகத்தை அழிக்க வேமாட்டான்.

(இரண்டுபேரும் கன்னங்களை உப்பும்படிச்செய்து கொண்டு வாக்கிளுல் படகவாத்யத்தொனியைச் செய்கிறார்கள்)

கபாலி:

தாயே! பிக்ஷை போடு.

(நேபத்தியத்திலிருந்து)

ஐயா! இதோ பிக்ஷை. வாங்கிக்கொள்ளும்.

கபாலி:

இதோ வாங்கிக்கொள்கிறேன்.—என் அன்பே! என் கபாலம் எங்கே? (தேடுகிறான்)

தேவஸோமை:

நான் பார்க்கவில்லையே.

கபாலி:

(சிறிது சிந்தித்து) ஓகோ! அந்தக் கள்ளுக்கடையில் மறந்து வைத்துவிட்டேன் என்றுஎண்ணுகிறேன். நல்லது திரும்பிப்போய்த் தேடுவோம்.

தேவஸோமை:

ஆனால் ஐயா! அன்போடு உபசரித்துக் கொடுக்கப்பட்ட பிக்ஷையை வாங்காமலிருப்பது அதர்மம் ஆகுமே. இப்பொழுது என்ன செய்யலாம்?

கபாலி:

ஆபத்துக்குப் பாபம்இல்லை. நீ வைத்திருக்கும் பசுவின் கொம்பில் அதை வாங்கிக்கொள்.

தேவஸோமை:

ஆம், ஐயா, அப்படியே செய்கிறேன். (அவள் வாங்கிக்கொள்ளுகிறாள்; இருவரும் போகிறார்கள்)

இரண்டாங்களம் முற்றிற்று.

மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர். உ. வே. சாமிநாத நூல் நிலையம், சென்னை -600

மூன்றாங் களம்

இடம்: காஞ்சியில் மற்றோர்வீதி

பாத்திரர்; கபாலி, தேவஸோமா

கபாலி:

என்ன! அஃது இங்கும் காணேமே? (மிக்க விசனத்தோடு) ஐயா! ஐயா!! மகேச்வர பக்தர்களே! எங்கள் மண்டையோட்டை நீங்கள் கண்டீர்களா?—அவர்கள் என்னசொல்லுகிறார்கள்?— எங்கள் பிக்ஷா கபாலத்தைக்கண்டீர்களா?— இவ்விடம் வைத்து மறந்து போனதாக ஞாபகம்—என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?— தாங்கள் பார்க்கவில்லை யென்று சொல்லுகிறீர்களே. ஆ! கெட்டேன். என் தபஸ் வீணுக அழிந்தது. நான் எப்படி மீளவும் கபாலியாவேன்? ஓகோ—கஷ்டம்! கஷ்டம்!!

உண்ணும் போதும் அருந்தும் போதும்
உறங்கும் போதும் உயிர்த்துணை
நண்பனை கபால வோட்டினை
நான்பிரிந்தெங்ங னுய்குவேன்? (கக)

(விழுந்து தலையிலடித்துக்கொள்ளுகிறான்)

நல்லதிருக்கட்டும். [1]இலக்ஷணையிருக்கிறது. நான் இன்னும் கபாலியே. (எழுகிறான்)

தேவஸோமை:

ஸ்வாமி! கபாலத்தை யார் எடுத்திருப்பார்கள்?

---

1 இலக்ஷணை—ஈண்டுத் தானியாகுபெயர்.

கபாலி:

நன்றாக வதக்கிப் பக்குவமான மாமிசத் துண்டு ஒன்றை அதில் வைத்திருந்தேன். அதனால் அந்தக் கபாலத்தை யொரு நாயாவது, அல்லது, ஒருபௌத்த சந்நியாசியாவது எடுத்திருக்கவேண்டும்.

தேவஸோமை:

அப்படியானால் அதைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்க இந்தக் காஞ்சீபுரம் முழுவதும் சுற்றிப் பார்ப்போம்.

கபாலி:

அதோ யாரோ வருகிற காலடிச்சத்தம் கேட்கிறது. நாமிருவரும் சிறிது மறைந்து நின்று கவனிப்போம். (இருவரும் சிறிது விலகி நிற்கிறார்கள்)

(பௌத்தபிக்ஷு கையில் கப்பரையுடன் வருகிறான்)

சாக்கியபிக்ஷு:

என்ன ஆச்சரியம்! நமது சிஷ்யன் தனதாஸ ச்ரேஷ்டி செய்யும் மகாதானம் வெகுசிலாக்கியமாயிருக்கிறது. அவனிடம் பிக்ஷைபோல மற்றெந்த வீட்டிலுங் கிடைக்காது. நமக்கு இன்றையதினம் அவன் இட்ட பிக்ஷைக்கு ஸமானம், நான் எங்கும், கண்டதில்லை. என்ன நிறம்? என்ன வாசனை? என்னருசி? எத்தனை வகை? மத்ஸ்ய மாம்ஸ விதங்களோடும் கூடின ஷட்ரஸ ஆகாரம் திருப்தியாய் நமக்குக் கிடைத்தது. பௌத்த ஸங்கம் இருக்கும் ராஜமடத்துக்கு இனிட்

போவோம்.—ஆஹா! பரமகருணாநிதியான 1 ததாகதர் மகாபுத்திமான்; அவர் பௌத்த ஸங்கத்தின் பொருட்டு ஏற்படுத்தின, தருமங்களில் நல்ல மாளிகைகளில் வாஸம், பஞ்சணை மெத்தைகளடுக்கிய கட்டில்கள்மேற் படுக்கை, முற்பகலில் நல்ல சாப்பாடு, பிற்பகலில் ருசியான பானங்கள், 2 பஞ்சமுக வாஸங்களோடு கூடிய திவ்ய தாம்பூலம், நயமான மிருதுவஸ்திரம் தரித்தல், என்ற நன்மைகளை யெல்லாம் உபயோகிக்க விதித்திருக்கிறான், ஆனால் ஸ்திரீகளையடைதல், கட்குடித்தல் இவை இரண்டையும் ஏன் சொல்லவில்லை? எப்படி விட்டான்? ஸர்வஜ்ஞனும் பரதுக்க துக்கியுமான புத்த பகவான் இவற்றை யெங்ஙனம் கவனியாமல் விட்டு இருப்பான்?— ஆம்! ஆம்! இதுதான் உண்மை; உற்சாகமற்ற துஷ்டர்களான சில கிழ பௌத்த சந்நியாசிகள், நல்ல ரூப யௌவனர்களான எம்போலியர்கள் மேலுள்ள பொறாமையால், பிடக புஸ்தகங்களில் ஸ்திரீ பரிக்ரக ஸுராபான விதான பாகங்களை யழித்திருக்கவேண்டும். இப்பொழுது எந்த இடத்தில் அழியாத மூலபாடம் கிடைக்குமோ? கிடைத்தால் அதைக் கொண்டு பரிபூரணமான புத்த தருமோபதேச மொழிகளை உலகில் வெளியிட்டுப் பௌத்த ஸங்கத்திற்கு நன்மையைச்செய்வேன். (சிறிது போகிறான்)

---

1. ததாகதர்-புத்தர். அங்ஙனம் வந்தவன் என்பது பொருள்.

2. பஞ்சமுகவாசம்- "தக்கோலந் தீம்பூ தகைசா லிலவங்கங் கர்ப்பூரஞ் சாதியோ டைந்து."

தேவஸோமை:

ஸ்வாமி! அதோபாரும், பாரும். அந்தக்காஷாய தாரி போகிறானே, அவன் இந்த நிர்ப்பயமான இராஜ பாட்டையில் எல்லாரையும் போலின்றித் தன் அங்கங் களை யொடுக்கிக் கூசிக் கூசி அடிவைத்துக்கொண்டு இருபுறமும் மிரள மிரள விழித்த வண்ணம் அதிவேக மாகப் போகிறானே,—ஏன் அவ்விதம் போகிறான்? கவ னித்துப்பாருங்கள்.

கபாலி:

ஆம். என் அன்பே! அவ்விதமேதான். மேலும் அவன் கையில் எதையோ வைத்துத் தன் உத்தரீயத் தால் மூடி யெடுத்துப் போகிறான்.

தேவஸோமை:

அப்படியாயின், ஸ்வாமி, அவனைப்பற்றிக் கையி லுள்ளதைப்பிடுங்கிப்பார்த்துத் தெரிந்துகொள்வோம்.

கபாலி:

பெண்ணே, அப்படியே செய்வோம். (பௌத்த பிக்ஷுவின்கிட்ட அணுகி) ஓ! சந்நியாசி! நில், நில்.

சாக்கியபிக்ஷு:

எவன் நம்மைஇப்படிக் கூப்பிடுகிறான்? ஆச்சரியம்! (திரும்பிப்பார்க்கிறான்; தனக்குள்) ஓகோ! இவன் துஷ்டனான ஏகம்பக் கபாலியில்லையா? இவனது மத்த விலாஸத்திற்கு நாம் லக்ஷியமாகக்கூடாது.

(விரைந்து போகிறான்)

கபாலி:

என் அன்பே! இதோ என் கபாலம் அகப்பட்டுவிட்டது. ஸந்தோஷம்—என்னைக்கண்டதும் திகிலடைந்து தப்புவதற்காக விரைந்த அதுவே இவன் திருடன் என்பதற்குப் போதுமான ஸாக்ஷி. (விரைந்துபோய்க் குறுக்கிட்டு மறிக்கிறான்)

(கோபத்தோடு) ஆ! துஷ்டா! இப்பொழுது எங்கே போவாய்?

சாக்கியபிக்ஷு:

உபாஸிக! கபாலிக! அங்ஙனம் பேசாதே—ஈதென்ன?—(தனக்குள்) இந்த உபாஸிகை எவ்வளவு அழகுள்ளவள்!

கபாலி:

ஓ! சந்நியாசி! உன்கையில் கந்தையால் மூடி என்னவோ வைத்திருக்கிறாயே, அதைக்காட்டு பார்ப்போம்.

சாக்கியபிக்ஷு:

பார்க்க என்ன இருக்கிறது? பிக்ஷாபாத்திரம்தான்.

கபாலி:

அதனாலேதான் அதைப்பார்க்க விரும்புகிறேன்.

சாக்கியபிக்ஷு:

(கோபத்தோடு) அப்படிச் செய்யாதே! செய்யாதே!! உபாஸிக! அதை நாங்கள் மறைத்தே கொண்டு போக வேண்டும். உனக்குத் தெரியாதா?

கபாலி:

ஆம், உண்மையாகவே; இந்தமாதிரி வஸ்துக்களை மறைத்துக்கொண்டு போவதற்காகவே, புத்தர் உனக்கு அநேகவஸ்திரதாரணங் கற்பித்திருக்கிறார்.

சாக்கியபிக்ஷு:

அஃது உண்மைதான்.

கபாலி:

அது மறைபொருளான உண்மை. நிஜமான உண்மையன்றோ எனக்குத் தேவை.

சாக்கியபிக்ஷு:

போதும், போதும், இவ்வளவு பரிகாசம். எனக்குப் பிக்ஷாகாலம் கடந்துபோகிறது. நான் போக வேண்டும். (புறப்படுகிறான்)

கபாலி:

அடே! போக்கிலி! எங்கே போகிறாய்? என் கபாலத்தைக்கொடு.(அவன் போர்வைக்காஷாய துணியைப் பற்றுகிறான்)

சாக்கியபிக்ஷு:

ஓம் நமோ புத்தாய!

கபாலி:

'நமோ 1கரபடாய' என்று சொல். அவன்தானே களவுநூல் எழுதினவன். ஆனால் இந்தவிஷயத்தில் கரவடனைக்காட்டிலும் புத்தன் அதிஸமர்த்தன். அஃது எப்படித் தெரியுமா?

பார்ப்பார் உறங்குகையில்—அந்தப்
பாரதம் வேதாந்தம் பன்னியவாம்
கோப்பான வான்பொருளைப்—புத்தன்
கொள்ளைகொண்டு தன்னூல் கூறினனே. கஉ.

---

1. கரபடன்—களவுநூல்செய்தவன். இவனைக் கர்ணீஸுதன் என்று கூறுப.

சாக்கியபிக்ஷு:

பாபம் சாந்தமாகவேண்டும்! பாபம் சாந்தமாக வேண்டும்!!

கபாலி:

இவ்வளவு நல்லொழுக்கமுள்ள தபசிக்கு எந்தப் பாவந்தான் தணியாது?

தேவஸோமை:

ஸ்வாமி! தாங்கள் களைத்தவர்போலக் காணப்படுகிறீர். அந்தக்கபாலம் எளிதிற்கிடைக்காது. ஆகையால் இந்தக் கொம்பிலுள்ள சாராயத்தைக் கொஞ்சம் குடித்துத்திடமாக்கிக்கொண்டு இவரோடு வாதஞ்செய்யுங்கள்.

கபாலி:

அப்படியே! (தேவஸோமை மதுவைக் கொடுக்கிறாள்: அவன்குடித்து)

என்னன்பே! நீயும் களைப்பைப் போக்கடித்துக்கொள்.

தேவஸோமை:

பகவானே! அப்படியே! (குடிக்கிறாள்)

கபாலி:

பெண்ணே! இவன் நமக்கு மகாபராதஞ் செய்தவன்தான். இருந்தாலும், உள்ளதைப் பிறருக்குப் பகிர்ந்து கொடுத்தல் நமது முக்கியமான கொள்கையன்றோ? ஆகவே மிகுதியிருந்தால் அவனுக்குங் கொடு.

தேவஸோமை:

தாங்கள் எப்படி உத்தரவு செய்கிறீர்களோ அங்ஙனமே செய்கிறேன்.—ஐயா! நீர் வாங்கிக்கொள்ளும்.

சாக்கியபிக்ஷு:

(தனக்குள்) ஓஹோ! நமக்கு நல்லதிருஷ்டம் அணுகியது போலும். ஜனங்கள் பார்ப்பார்களே என்பதுதான் சங்கடம். (வெளிப்படையாக) வேண்டாம், அம்மா, வேண்டாம்! இது எங்களுக்குத் தகாது. (கடைவாயை நக்குகிறான்)

தேவஸோமை:

நாசமாய்ப்போவாய்! இவ்வளவு பாக்கியம் உனக்கு எங்கிருந்து கிட்டும்?

கபாலி:

என் அன்பே! அவன் தன் மனத்திலுள்ள ஆசைக்கு விரோதமாகப் பேசுகிறான்— இதற்கு வாயூறுகிறதால் அவன் பேச்சுக் குளறுகிறான்.

சாக்கியபிக்ஷு:

இப்பொழுதுகூட என்மேற் கருணையில்லையோ?

கபாலி:

கருணை இருந்தால் எப்படி 1 வீதராகன் ஆவேன்.

சாக்கியபிக்ஷு:

ஆனால், விருப்ப மில்லாதவன் வெறுப்புமில்லாதவனாகவும் வேண்டுமே. உனக்குக் கோபமேன் *

---

1 வீதராகன் - விருப்பமில்லாதவன்.

* இவ்வாறு வீதராகனாகவும் ரோஷமற்றவனாகவும் ஆசத்தக்கது

MAHAMAHOPADHYAYA

கபாலி:

என் சொத்தைக் கொடுத்துவிட்டால் கோபமற்றவனாவேன்.

சாக்கியபிக்ஷு:

உன்னுடைய சொத்து எது?

கபாலி:

கபாலம்.

சாக்கியபிக்ஷு;

என்ன? கபாலமா?

கபாலி:

"என்ன? கபாலமா?" என்கிறான். தகுந்தபடிதான் பேசுகிறான்.

காண லாவதோர் கடன்மலை காசினி யெல்லாம்
பூணு மாலினூற் பொய்யென வுரைத்தவன் புதல்வ!
நாணி லாதவ! நவில்சிறு கபாலநீ மறைக்க
எணி லாய்கொலோ வியம்பியதற்புத மின்றே. கச.

தேவஸோமை:

ஸ்வாமி! மயிலே மயிலே இறகு போடென்றாற் போடுமா? மெதுவாய்க்கேட்டால் கொடுக்கமாட்டான். ஆகையால் கையிலிருந்து வெடுக்கென்று பிடுங்கிக் கொள்ளுங்கள்; நாம் போவோம்.

கபாலி:

ஆம்! அன்பே! அப்படியே.(பிடுங்கமுயலுகிறான்)

சாக்கியபிக்ஷு:

ஏ! துஷ்ட கபாலிக! நாசமாய்ப்போ!
(கையால் தள்ளிக் காலால் உதைக்கிறான்)

கபாலி:

என்ன! நான் விழுந்துவிட்டேன்.

தேவஸோமை:

தாஸ்யாஃ புத்ரஃ! இதோ நீ மாண்டாய்.
(அவன்தலைமயிரைப் பிடித்திழுக்கப்போய்ப் பிடிப்பில்லாமல் கீழே விழுகிறாள்)

சாக்கியபிக்ஷு:

(தனக்குள்)தலையை மொட்டையடிக்கச்சொன்ன புத்தன் மகா புத்திமான். (வெளிப்படையாக) எழுந்திரு! உபாஸிகே! எழுந்திரு! (தேவஸோமையைக் கையைப்பற்றித் தூக்கிவிடுகிறான்)

கபாலி:

மாகேச்வரர்களே! பாருங்கள், பாருங்கள். இந்த நாகஸேனன் என்னும்பெயருள்ள துஷ்ட பிக்ஷு என் பிரியையைப் பாணிக்கிரகணம்செய்கிறான். *

சாக்கியபிக்ஷு:

ஹா! உபாஸிக! அப்படிச் சொல்லாதே, சொல்லாதே! ஆபத்தில் அன்புபுரிவது எங்கள் தருமமன்றோ?

* கையைப்பிடித்திழுக்கிறான்

MAHAMAHOPADHYAYA,
Dr. U. V. SWAMINATHAIYAR LIBR.
TIRUVANMIYUR, MADRAS-4

கபாலி:

என்ன! இதுவும் ஸர்வஜ்ஞ புத்தனுடைய தர்மமா?—நான் முன்னடி விழவில்லையா? நல்லது, அது கிடக்கட்டும். இப்பொழுது உன் கபாலம் என் பிக்ஷா கபாலமாகப்போகிறது, பார். (யாவரும் கலகமிடுகின்றனர்)

சாக்கியபிக்ஷு:

துக்கம்! துக்கம்!!

கபாலி:

மாகேச்வரர்களே! பாருங்கள், பாருங்கள்! பிக்ஷு என்று பெயர் பூண்ட இப்புல்லியன், என் கபாலத்தைத் திருடிக் கொண்டு தானே கூக்குரலிடுகிறான். இருக்கட்டும் — நானும் கூச்சலிடுகிறேன். ஐயோ! ஐயோ!!

(பாசுபதன் வருகிறான்)

பாசுபதன்:

ஸத்யஸோம! ஏன் அலறுகிறாய்?

கபாலி:

ஐயா! கிரிப்பிள்ளை போன்றவரே! பிக்ஷு என்ற பெயர் வகித்த இந்தத் துஷ்ட நாகஸேனன் என் கபாலத்தைத் திருடிக்கொண்டு கொடுக்கமாட்டேன் என்கிறான்.

பாசுபதன்:

(தனக்குள்) நாம் செய்ய நினைப்பது கந்தர்வ வழக்கமே. இந்தத் துராத்மா—

கையி லேந்திய புல்லினைக் காட்டியே
காலி யாவினை யீர்க்குமக் காட்சிபோன்
மெய்யிற் போர்வை விசித்துள காசினை
விளங்கக் காட்டியிப் பெண்ணை யிழுக்கிறான். கச.

இவள் இந்நாவிதன் வைப்பாட்டியாயினும் என் அன்புக்குப் பாத்திரமாகிறாள்.— ஆகலால், அந்த அயோக்கிய துஷ்டனைத் தூண்டிவிட்டு என்பகைமையை யொழிக்கிறேன். (வெளிப்படையாய்) ஏ! நாகஸேனா! இவன் சொல்லுகிறபடி தானா?

சாக்கியபிக்ஷு:

ஐயா! தாங்களும் இவ்விதமே சொல்லுகிறீர்களோ? எங்களுடைய தர்மங்களில் முக்கியமானவை, பிறரால் கொடுக்கப்படாததை எடுத்துக்கொள்ளாமை ஒன்று; பொய்சொல்லாமை ஒன்று; பிரமசரியம் தவறாமை ஒன்று; கொலைசெய்யாமைஒன்று; வேளைதவறி உணவு உண்ணாமை ஒன்று. இவை யெல்லாம் மனத்தில், எங்கள் குருவின் உபதேசத்தால், நிலைத்திருக்கின்றன. * புத்தம் சரணம் கச்சாமி.

பாசுபதன்:

நல்லது, ஸத்யஸோமா! அவர்கள் தருமம் அத்தகையது; நீ இதற்கு என்ன சொல்லுகிறாய்?

கபாலி:

ஏன், எங்கள் தர்மம் பொய் சொல்லக் கூடாது என்பது.

* புத்ததருமத்தைச் சரணமடைகின்றேன்.

பாசுபதன்:

இருவர் கொள்கையும் சரி; இவ் விரண்டிற்குள் ஒருவன் தீர்மானிப்பது எங்ஙனம்?

சாக்கியபிக்ஷு:

புத்தனது உபதேசத்தைப் பிரமாணமாகக் கொண்ட ஒருவன் சாராயக்கிண்ணத்தைத் திருடினன் என்று தீர்மானிப்பது எக்காரணம் பற்றி?

பாசுபதன்:

ஆம். ஹேதுவாதம் செய்பவனுக்கு பிரதிஜ்ஞா மாத்திரத்தினுல் ஸித்தாந்தம் செய்யமுடியாது.

கபாலி:

பிரத்யக்ஷ விஷயத்தில் ஹேதுவைச் சொல்வது பயனற்றது.

பாசுபதன்:

பிரத்யக்ஷம் என்கிருயே! அஃது எப்படி?

தேவஸோமை:

ஸ்வாமி! அந்தக் கபால பாத்திரத்தைக் கந்தையால் மூடி அவன் கையில்வைத்திருக்கிருன்.

பாசுபதன்:

ஐயா! கேட்டீரா?

சாக்கியபிக்ஷு:

ஓ! ஐயா! இந்தக் கப்பரை என்னுடையதே யன்றி வேறு எவருடையதுமன்று.

கபாலி:

அப்படியானல் அதைக்காட்டு.

சாக்கியபிக்ஷு:

இதோபார். (காட்டுகிறான்)

பாசுபதன்:

மாஹேச்வரர்களே! பாருங்கள்! பாருங்கள்!! இந்தக் கபாலியின் அபிப்பிராயத்தையும் இந்தக் கௌரவமுள்ள சாக்கிய பிக்ஷுவின் நல்லொழுக்கத்தையும்.

சாக்கியபிக்ஷு:

கொடாததை எடாதொழிவது புத்ததேவனுடைய ஆஜ்ஞை. பொய் சொல்லாதது புத்ததேவனுடைய ஆஜ்ஞை.

(கபாலியும் சாக்கியபிக்ஷுவும் கூத்தாடுகிறார்கள்)

சாக்கியபிக்ஷு:

சீ! கெட்டாய். வெட்கப்படவேண்டிய காலத்தில் கூத்தாடுகிறாயே.

கபாலி:

ப்பூ! எவன் கூத்தாடுகிறான்? (நாற்புறமுஞ் சுற்றிப்பார்த்து) ஆகா! திருட்டுப்போன என் பிக்ஷாபாத்திரத்தை மீளப் பார்த்ததால் உண்டான குதூகலமாகிய தென்றலால் அசைகிற சந்தோஷமாகிய கொடியினது அபிநயங்களைக் கண்டு நான் கூத்தாடுவதாக இவன் நினைத்துவிட்டனன். இது நிச்சயம்.

சாக்கியபிக்ஷு:

ஐயா! இதை நீர் பாராமலிருப்பது எந்தக் காரணத்தினால்? இதன் நிறம் இன்னதென்று நீர் தயவு செய்து பாரும்.

கபாலி:

இதுவிஷயமாகச் சொல்ல வேண்டியது என்ன இருக்கிறது? எனக்குத் தெரியவில்லையா?— இந்த மண்டையோடு காக்கையினும் கறுப்பாயிருக்கிறது.

சாக்கியபிக்ஷு:

அப்படியானால் இதுஎன்னுடையதென்று நீயே ஒப்புக்கொண்டுவிட்டாய்.

கபாலி:

நிறமாறுட்டஞ் செய்யும் உன் ஸாமர்த்தியம் உண்மையாகவே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது பார்.

சந்தமரை யின்வெரிய தந்துவி னியன்ற
அந்துகிலம் நின்னரிய ஆற்றலின் விசும்பிற்
பந்தியிருள் சிந்திடிய ழ பாநுவினை மானச்
செந்துவர் நிறம்பெறத் திரித்ததறி யேனோ. கரு.

இன்னும்,

புறம்பும் உள்ளும் பொதிதர நீங்கலா
நிறங்கொள் செந்துவ ராடையி னின்றனை
திறமி தாயின்நிற் சேருங் கபாலநின்
னுறவி னல்நிறம் மாற லொழியுமோ? (கசா).

தேவஸோமை:

ஆகா! துர்ப்பாக்கியமுள்ள நான் கெட்டேன். எல்லா லக்ஷணங்களோடுங்கூடிப் பிரமகபாலத்திற்குச் சமானமாய்ப் பௌர்ணமிசந்திரனையொத்து விளங்குகிறதும், எப்பொழுதும் மதுவாசனை வீசுவதுமான இந்தக் கபாலத்திற்கு இந்த அசேதன பிக்ஷுவின் அழுக்குத் துணிச் சேர்க்கையால் இந்தக் கருநிறம் வந்துவிட்டதே, என்னசெய்வேன். (அழுகிறாள்)

கபாலி:

பெண்ணே! துக்கப்படாதே. அழவேண்டாம். நீளவும் அது சுத்தமாக ஆய்விடும். உயர்ந்த வஸ்துக்கள் மாசடைந்த காலத்திலும் பிராயச்சித்தத்தினால் பரிசுத்தமடைகின்றன. உதாரணமாக,

பிறையதி யணிந்த பெம்மான்
பிரமனார் தலையைக் கிள்ளும்
உறுபெரும் பாவம் நீங்கி
உய்ந்தமை யுணர்கி லாயோ?
மறையறி துவஷ்டா வீன்ற
மைந்தனைக் கொன்ற வானோர்
இறையவன் நூறு யாகம்
இயற்றியே புனித னானான். (கள)

ஹா! பப்ருகல்பா! சரிதானே.

பாசுபதன்:

நீ சொல்வது சாஸ்திர ஸம்மதமானது.

சாக்கியபிக்ஷு:

நல்லது. நீர் சொல்லுகிறபடி நான் வர்ணத்தை மாற்றிவிட்டாலும் இந்தக் கப்பரையின் அமைப்பையும் அளவையும் யார் மாற்றினார்கள்?

கபாலி:

ஐயா! நீங்கள் 1மாயாவமிசத்திற் பிறந்தவர்களில்லையோ?

சாக்கியபிக்ஷு:

எவ்வளவுநேரம் உம்மோடு வாதுசெய்வது? ஐயா இதை வாங்கிக்கொள்ளும்.

கபாலி:

இந்தவிதமாகவே புத்தனாலும் தானபாரமிதை நிறைவேற்றப்பட்டது.

சாக்கியபிக்ஷு:

இந்த நிலையில் எனக்கு என்ன ஆதாரம்?

கபாலி:

நிஜமாக புத்த தரும சங்கங்களே.

பாசுபதன்.

இந்தவியவகாரம் என்னால் தீர்க்கமுடியாது. ஆகவே நாம் நியாயஸ்தலம் செல்வோம்.

தேவஸோமை:

அப்படியானால், ஐயா! கபாலத்திற்கு நமஸ்காரம்.

---

1 கௌதமபுத்தன் மாயாதேவியின் புதல்வனாதலின் இங்ஙனம் கூறினன்.

பாசுபதன்:

உன் அபிப்பிராயம் என்ன?

தேவஸோமை:

இந்த பிக்ஷு பலமடங்களிலிருந்தும் வரும் வருமானத்தினால் ஏராளமான திரவியம் வைத்திருக்கிறான். அதன் சகாயத்தால் அவன் இஷ்டம்போல நியாயாதிபதிகளின் வாய்க்குப் பூட்டிடுவன். நானோ பாம்புத்தோலும், திருநீறும் செல்வமாகக்கொண்ட ஒரு ஏழைக்கபாலியின் சிஷ்யை. நியாயஸ்தலத்திற்குப் போகும்படி எனக்கு என்ன செல்வம் இருக்கிறது?

பாசுபதன்:

அப்படியில்லை;

நேரிய வலிய பார நிலவிய சீர்த்த சாதி
சேரிய வகைமை சான்ற நிமிரிய தூண்கள் சேணிற்
காருறை மாடந் தாங்குங் கவினிய பரிசில் நீதி
யோரிய உணர்வின் மிக்கோர் உலகினில் ஒளிரு
[வாரால். (கஅ)

கபாலி:

போதும், போதும்; நியாயவழியிற் செல்பவன் ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டியதில்லை.

சாக்கியபிக்ஷு:

நல்லது ஐயா! நீர் முன்னாகப்போம்.

பாசுபதன்:

ஆம்! ஆம்! (யாவரும்போகின்றனர்)

மூன்றும்களம் முற்றிற்று.

நான்காம் களம்

இடம்: காஞ்சியில் மற்றொருவீதி

பாத்திரம்: பைத்தியக்காரன்

பைத்தியக்காரன்:

இதோ; இதோ; வெறிநாய்! நெருப்பில் வாட்டிப் பதமாக வதக்கப்பட்ட மாமிசத்தோடு கபாலத்தை யெடுத்துக்கொண்டு ஓடுகிறாயே! தேவடியாள்மகனே! எங்கே ஓடுகிறாய்?—அதோ இப்பொழுது கபாலத்தை வைத்துவிட்டு என்னைக் கடிக்க எண்ணி எதிரில் ஓடி வருகிறாயா? — (நாற்புறமுஞ் சுற்றிப்பார்க்கிறான். கையில் ஒரு கல்லை எடுத்துக்கொள்கிறான்) இந்தக் கல்லால் இதன் பற்களை யுடைத்துப் போடுகிறேன்;— என்ன, கபாலத்தைப் போட்டுவிட்டு ஓடுகிறாய்! ஓகோ! பைத்தியம்பிடித்த துஷ்டநாயே! இவ்வளவு சூரனை என்னிடம் உன்கோபம் செல்லுமா? உனக்குக் கூட ரோஷமா? ஊர் திரிகிற பன்றிமேலே எறிக் கொண்டு ஆகாசத்தில் கிளம்பின ஸமுத்திரம் இராவணனைக்கொன்றது! இந்திரன் பிள்ளையான திமிங்கிலம் பலாத்காரமாகப் பிடிக்கப்பட்டது! அடே, கொட்டைச்செடியே! என்னசொல்லுகிறாய்? 'பொய்', 'பொய்' என்றா? அடே, நீண்டு பருத்த உலக்கை போன்ற கைகளுள்ள இந்தத் தவளை எனக்கு ஸாக்ஷி. என்ன! மூன்று உலகமும் அறிந்த பராக்கிரமம் உள்ள எனக்குச் சாக்ஷிகூடத் தேவையா? நான்

இப்படிச் செய்கிறேன்—நாய் தின்றுவிருந்த எச்சில் மாமிசத்தை நான் தின்கிறேன்! (சாப்பிடுகிறான்) ஹோ! ஹோ! (கத்துகிறான்) கண்ணீரால் செத்தேன், செத்தேன்—(அழுகிறான்) யாரடா நீ என்னையடிக்கிறாய்? (சுற்றுமுற்றும்பார்க்கிறான்) துஷ்டப்பயல்களே! நான் யாரோ ஒருத்தனுக்கு மருமானில்லையா? பீமசேனனுக்குக் கடோற்கசன்போல. இதையும் கேள்.

(பாடுகிறான்)

அம்மம்ம நானென்ன செய்வேன்—ஆகா!
அஞ்சி நடுங்கி யலைந்துளம் நைவேன்—அம்.

சூலங்கள் கைகளி லேந்தி—நூறு
சுட்டிப் பிசாசுகள் கூடிப் பலவாம்
கோலங்கள் பூண்டென் வயிற்றில்—வெகு
கும்மாள மிட்டாடிக் கொண்டா னடிக்கும்
ஆனை யடிக்கும் கொடிய—பெரும்
அச்சமுண் டாக்கும் புலியொரு நூறும்
காளஸர்ப் பம்மொரு நூறும்—வாயாற்
கக்கிக்கக் கித்திக்கு முக்கிட்டு நிற்பேன். (கஊ)

என்ன, தொந்தரவு செய்கிறார்கள்!—என்னை மன்னியுங்கள்! மன்னியுங்கள்!! குழந்தைப் பிரபுக்களே! இந்த மாமிசத்துண்டுக்காக என்னைத் தொந்தரவுசெய்யாதீர்கள். (எதிரில்பார்க்கிறான்) என்ன! ஓகோ! நமது ஆசாரியர் தூரத்திவருகிறாரே! அவரிடம் ஓடுகிறேன்.

(ஓடுகிறான்)

பாசுபதன்:

அடடா! இந்த பைத்தியக்காரன் இங்கே வருகிறான். இதோ வந்துவிட்டான். (பாடுகிறான்)

களைந்தெறிந்த பலவிதமாங் கந்தைகளாற்
பொத்துண்டு கழித்த சாம்பல்
அளைந்தகருப் புழுதிபடிந் தனுங்கியதார்
கிடந்தசைய அடர்ந்த ரோமம்
தளைந்துபுற முகளவெச்சிற் சோறுமிழை
தருகாகம் தழுவிச் சார
வளைந்துவரும் பித்தன்மயற் குவியனைய
வுருக்கொண்ட மாண்பு போல்வான். (உ0)

பைத்தியக்காரன்:

இவர் கிட்டப்போகிறேன். (நெருங்குகிறான்) சுவாமி! இந்தக் கபாலத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள். இந்தக் கிராமத்துச் சண்டாளனுடைய மரியாதையான நாயினிடமிருந்து கிடைத்தது. இதை வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்.

பாசுபதன்:

தக்க யோக்கியனைப் பார்த்துக் கொடு.

பைத்தியக்காரன்:

மகாப்பிராமணா! தயவுசெய்யவேண்டும்.

சாக்கியபிக்ஷு:

இந்த மகாபாசுபதர் இதற்குத் தகுந்தவர்.

பைத்தியக்காரன்:

(கபாலியை நெருங்கிக் கபாலத்தை கீழேவைத்துப் பிரதக்ஷிணம் செய்து நமஸ்கரிக்கிறான்) மகாதேவ மூர்த்தி! அன்புடன் தயவுசெய்யவேண்டும். கைகூப்பித் தொழுகிறேன். *

கபாலி:

நம்முடைய கபாலம்! பார்த்தையா!

தேவஸோமை:

ஆம்! ஆம்! அதுதான்!

கபாலி:

கடவுளுடைய திருவருளால் மறுபடியும் கபாலியாய்விட்டேன். (எடுக்க முயற்சிக்கிறான்)

பைத்தியக்காரன்:

தேவடியாள்மகனே! விஷத்தைச் சாப்பிடு! (கபாலத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு போகிறான்)

கபாலி:

(அவனைப் பின்தொடர்ந்து) இந்தக் காலதூதன் எனது உயிரைக் கொண்டுபோகிறானே! பெரியோர்களே! அவனைப் பிடிக்க உதவிபுரியுங்கள்.

இருவரும்:

ஆகா! அப்படியே ஸகாயம் செய்கிறோம். (யாவரும் வழிமறிக்கிறார்கள்)

---

* அஞ்சலியஸ்தனுகிறேன்.

கபாலி:

அடே! நில்! நில்!!

பைத்தியக்காரன்:

ஏன் என்னை வழிமறிக்கிறீர்கள்?

கபாலி:

எங்கள் கபாலத்தைக் கொடுத்துவிட்டு ஓடிப்போ.

பைத்தியக்காரன்:

ஏ! மூடா! இது ஸ்வர்ண பாத்திரமாச்சே! தெரியவில்லையா?

கபாலி:

ஸ்வர்ணபாத்திரமானால் யார் செய்தது?

பைத்தியக்காரன்:

ஸ்வாமி! நான் சொல்லுகிறேன். அந்தப் பீதாம்பர தாரியான தட்டான் செய்தான். இது ஸ்வர்ணபாத்திரம்.

சாக்கியபிக்ஷு:

என்ன சொல்லுகிறாய்?

பைத்தியக்காரன்:

இது ஸ்வர்ண பாத்திரம்.

சாக்கியபிக்ஷு:

பைத்தியக்காரனா?

பைத்தியக்காரன்:

திரும்பித்திரும்பிப் பைத்தியக்காரசப்தம் காதில் விழுகிறது.—இதை வாங்கிக்கொண்டு பைத்தியக்காரனைக்காட்டு.(கபாலத்தைக் கபாலிகையிற் கொடுக்கிறான்)

கபாலி:

(கபாலத்தை வாங்கிக்கொண்டு) அவன் அந்தச் சுவருக்குப் பின்புறம் இருக்கிறான். சீக்கிரம் தொடர்ந்து போ.

பைத்தியக்காரன்:

அநேக நமஸ்காரம். (வேகமாய் ஓடுகிறான்)

சாக்கியபிக்ஷு:

என்ன ஆச்சரியம்! என் விரோதிக்குண்டான லாபத்திற்குச் சந்தோஷமடைகிறேன்.

கபாலி:

(கபாலத்தை யணைத்துக்கொண்டு பாடுகிறான்)

உள்ளவின்ப மெல்லாம் உடன்கொண் டொளித்தாய்நீ
கள்ளனலை யோவென் கபாலமே கண்வளராய்! (௨௧

திண்ணமே நீங்கின்று சேமமாய் மீண்டாயே
கண்ணேயென் செல்வக் கபாலமே கண்வளராய்! (௨௨

நற்றவனும் நானே நடேசனருள் பெற்றேனே
கற்றவர்க ளேத்துங் கபாலமே கண்வளராய்! (௨௩

தேவஸோமை:

பகவானே! சந்திரனோடு கூடின ராத்திரிபோலச் சுவாமியைப்பார்க்கிற என்னுடைய கண் இப்பொழுது ஆநந்தம் அடைகிறது.

பாசுபதன்:

ஐயா! உமது அதிருஷ்டத்தைக் கண்டு மகிழ்கிறேன்.

கபாலி:

உண்மையாக ஆநந்தம் உங்களுக்கே.

பாசுபதன்:

(தனக்குள்) இன்று இந்தப்பிக்ஷு புலிவாயில்நின்று தப்பினான். 'நிர்த்தோஷிகளுக்குப் பயமில்லை' என்ற வசனம் உண்மை, உண்மை. (வெளிப்படையாக) என் நண்பனுக்கு உண்டான நன்மையைக்கருதிப் பரமாநந்த மடைகிறேன். துணைவாயிற் கோட்டத்துப் பகவானுடைய 1தூமகாலத்தை எதிர்பார்த்து நிற்கிறேன். இன்றுமுதல,

(பாடுகிறான்)

பாசுபதேசற்கும் பார்த்தனுக் கும்பண்டு
பாரினி லுண்டான போரினைப்போல்
நேசமா கிப்பகை நீங்கி யிருவரும் .
நீடூழி தோறுநீர் வாழியரோ. (உச)

1- தூமகாலம்-தூமவேளை, தூமகால மென்பன, ஒருபொருளன; ஸ்மசானத்தில் பிணமெரிக்கும் புகை சூழ்ந்துள்ள காலத்தில் அங்குச் சஞ்சரிக்கவேண்டு மென்பது பாசுபதரின் மத விதிகளுள் ஒன்று.

கபாலி:

நம்ப, நாகஸேனு! நான் செய்த குற்றத்தை மன்னித்து என்னைப் பொறுத்தருள்க.

சாக்கியபிக்ஷு:

இது கேட்டுக்கொள்ள வேண்டியதில்லையே. உன்னை மகிழ்விக்க நான் என்ன செய்யவேண்டும்?

கபாலி:

ஐயா! நீர் என்குற்றத்தைப் பொறுத்தருள்வதைக் காட்டிலும் வேறு என்ன வேண்டும்?

சாக்கியபிக்ஷு:

நான் உத்தரவு பெற்றுக்கொள்கிறேன்.

கபாலி:

ஐயா! வந்தனம். மீளவும் சந்திக்கவேண்டும்.

சாக்கியபிக்ஷு:

அங்ஙனமே.

கபாலி:

என் அன்பே! நாமும் போவோம்.

(யாவரும் செல்லுகின்றனர்)

நான்காம்களம் முற்றிற்று.

பரதவாக்கியம்

மன்னுயிர்கள் மகிழ்சிறக்க வழிவ ழாது
வன்னியவி யேற்றிடுக வந்த ணாளர்
பன்னுமறை யொலிபயில்க பசுக்கள் மல்கிப்
பல்குகவிவ் வுலகுபிறப் பொழுக்க மேவித்
துன்னுகநன் முயற்சிசசி யுடுக்க ளுள்ள
துணையுமிடர் தவிர்கபகை யடக்கி நாளும்
நன்னரர சாட்சிபுரி 1.சத்ரு மல்லன்
நலங்குலவிப் புகழ்நிலவி வாழ்க மாதோ.

சுபம்

திருச்சிற்றம்பலம்

---

1. சத்ருமல்லன்-மகேந்திர விக்கிரம பல்லவனின் பட்டப் பெயர்களுள் ஒன்று.

PRINTED AT THE S. K. S. PRESS, CDM. 1—5—'32.

செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி.

செய்.	பக்.	செய்.	பக்.
அம்மம்ம	35	சந்தமரை	30
இவனொரு	1	சிவனார்தம்	13
உண்ணும்	16	சீரமர்	6
உலகமொரு	ix	தத்துவமுணர்	11
உலகினின்	5	திண்ணமே	39
உள்ளவின்ப	39	நற்றவனும்	39
கவிதையே	5	நேரியவலிய	33
கள்ளையுண்ண	8	பாசுபதேச	40
களைந்தெறிந்த	36	பார்ப்பார்	21
காணலாவதோர்	24	பிறைமதி	31
காதளாவிய	3	புறம்பும்	30
காரியத்தி	9	பொருளினன்	5
கையிலேந்திய	27	மன்னுயிர்கள்	42

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
i	18	பஷையின்	பாஷையின்
ii	6	இச் ஸிம்ஹ	இச் சிம்ம
ix	13	கல்வியீ கையே	கல்வி யீகையே
2	23	பெரிய	பெயரிய
3	24	காதுற்வி	காதுவிற்